

Arrest

nr. 212 784 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 november 2010, verklaarde er zich op 30 november 2010 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. 118 511 van 6 februari 2014 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 27 november 2014 verklaarde verzoeker zich een tweede maal vluchteling in België.

1.4. Op 18 december 2014 besliste de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 138 533 van 13 februari 2015.

1.5. Op 24 februari 2017 verklaarde verzoeker zich een derde maal vluchteling in België.

1.6. Op 13 juni 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde voorheen dat u over de Pakistaanse nationaliteit zou beschikken en afkomstig zou zijn uit Kotli Marlan, Punjab. U zou een Ahmadiyya-moslim zijn. In 1994 zou u in Koeweit zijn gaan werken. U zou hier tot augustus 2009 gewoond en gewerkt hebben. Gedurende die 15 jaren zou u af en toe teruggekeerd zijn naar Pakistan.

Daar uw verblijfsvergunning in Koeweit verliep zou u op 20 augustus 2009 definitief teruggekeerd zijn naar Pakistan. U zou een elektronicawinkel geopend hebben. Uw problemen zouden op 28 oktober 2010 begonnen zijn. Een werknemer van u, E., zou 's avonds uw winkel binnen gekomen zijn met de vraag om uw hulp bij het afwerken van een dringende klus. U zou met hem meegetrokken zijn. Jullie zouden naar een moskee gereden zijn, waar banieren van de "Khatme-e-Nabuwat" hingen. U zou angst hebben gehad, maar E. wist u er van te overtuigen om mee naar binnen te gaan om de dringende klus af te werken. Binnen zou u het probleem gezien hebben. U zou op een stoel geklommen zijn om een beter zicht te hebben. U zou op een boekenrek gevallen zijn waardoor de boeken, Korans en andere heilige geschriften op de grond vielen. Enkele aanwezigen, waaronder verschillende maulvies zouden naar u toe gekomen zijn. Iemand zou u herkend hebben en men zou u geslagen hebben. Het licht viel uit en u wist te ontkomen. U zou naar uw schoonouders gevlucht zijn en daarna zou u naar Lahore naar uw zus vertrokken zijn. U zou gevreesd hebben dat men een klacht wegens blasfemie tegen u zou neerleggen.

Op 26 november 2010 zou u een vlucht naar Europa genomen hebben, hierbij gebruikmakend van een vals paspoort. Op 30 november 2010 diende u een asielaanvraag in België in. U kreeg evenwel een weigeringsbeslissing van het CGVS op 3 oktober 2013 omdat de door u aangehaalde problemen als ongeloofwaardig werden beschouwd. U ging tegen deze beslissing in beroep op 28 oktober 2013, de vluchtelingenstatus werd u wederom geweigerd op 6 februari 2014.

Hierop diende u een tweede asielaanvraag in op 27 november 2014, die door het CGVS niet in overweging werd genomen op 18 december 2014. U diende beroep in tegen deze beslissing op 23 december 2014, maar uw beroep werd verworpen op 13 februari 2015. U richtte zich hierop tot de Raad van State op 14 april 2015, maar u werd vermoed afstand van het geding te hebben gedaan op 15 september 2015.

U diende een derde asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) in op 24 februari 2017. Hierbij gaf u toe dat de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Pakistan in 2010 gelogen waren. U zou daarentegen teruggekeerd zijn om bij uw zieke vader te kunnen wonen, en investeerde uw geld in de vastgoedzaak van een oom en een kippenboerderij thuis. U ontving daarop bedreigingen nadat u maulvies die andere kinderen tegen uw kinderen opjutte confronteerde. Hierop zouden ze een hinderlaag voor u hebben gelegd, dat u dankzij een tip van een moslim-vriend in het dorp kon omzeilen. Daarnaast zou er brand gesticht zijn in de kippenren. Omwille van de bedreigingen besloot u daarop dat u het land maar beter kon verlaten, via de supra geschetste weg. Ter staving van uw vraag om internationale bescherming legt u voor: uw Pakistaanse identiteitskaart, kopieën van oude Pakistaanse paspoorten, uw Koeweits rijbewijs, een vals Pakistaans paspoort, kopieën van identiteitsdocumenten van uw familie in Pakistan, kopieën van documenten omtrent uw broer als advocaat werkzaam in Pakistan, kopieën van documenten omtrent uw familie in het buitenland, huwelijkscertificaten, een brief van de Ahmadijgemeenschap in België, een aangifte bij de Pakistaanse politie en een Engelse vertaling, kopieën van anti-Ahmadi pamfletten, en (kopieën van) een aantal foto's. U stuurde ook nog kopieën van een schoolkaart en een aantal wapenvergunningen na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u gedurende het onderhoud naar aanleiding van deze derde vraag om internationale bescherming aangeeft dat het vervolgingsrelaas dat u bij de twee voorafgaande beschermingsvragen naar voren bracht, in zijn geheel vals en verzonnen was (CGVS p. 5). U had om dit (vals) relaas te ondersteunen bij uw vorige beschermingsvraag nochtans ook twee kranten, een aantal pamfletten, een brief van uw advocaat, en een huurcontract van een winkel voorgelegd (weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, S.R.A., dd. 17 december 2014). Daar de aangehaalde vervolgingsfeiten gelogen bleken, en u ook niet langer gewag van maakt een winkel te hebben bezeten in Pakistan, kan alleen maar besloten worden dat u zich in het kader van die tweede beschermingsvraag dus hebt bediend van vervalste of frauduleus verkregen documenten, in een poging om de Belgische asielinstanties te misleiden. Dat u er geen graten in zag om een verzonnen verhaal naar voor te brengen en u zich hiertoe van vervalste documenten bediende, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust en waar u doorheen de verschillende procedures op gewezen werd, tast uw algemene geloofwaardigheid danig aan, en maakt het moeilijk om zonder meer geloof te hechten aan uw verklaringen voor het overige. Bovendien kan niet anders dan vastgesteld worden dat u niet enkel toegang heeft tot vervalste documenten, maar dat u ook bereid bent deze neer te leggen ter ondersteuning van niet-waarachtige verklaringen.

Heden vervangt u uw oude asielrelaas door een nieuw relaas. Echter kan ook hier maar weinig geloof worden gehecht zoals infra blijkt.

Ten eerste kan maar weinig geloof gehecht worden aan één van de vervolgingsfeiten die u heden voorhoudt, namelijk de brandstichting in uw kippenkwekerij. U verklaart primo dat u met het geld dat u verdiend had in Koeweit, onder meer een kippenkwekerij kocht. U stelt hierover dat deze begin 2010 bij nacht in brand gestoken werd, en dat u zeker was dat het ging om brandstichting omdat u samen met de politie de dag daarop voetsporen terugvond op een aangrenzend veld, waar normaal niemand komt (CGVS p. 7). U legde evenwel ook een aangifte voor de registratie van een misdaad voor (document 10), en daarin staat volgens de bijgevoegde vertaling te lezen dat uw werknemer Z. er getuige van was dat gewapende mannen de kwekerij binnendrongen, hem bedreigden, en hem ook vroegen om doodsb bedreigingen aan uw adres door te geven, waarop ze de kwekerij in brand staken. Deze zaken zijn natuurlijk een veel duidelijkere aanwijzing voor brandstichting dan een paar voetafdrukken, en het is daarom zeer vreemd dat u enkel aan deze voetafdrukken refereerde gedurende het onderhoud. Daar tijdens het onderhoud op gewezen, minimaliseert u het belang van het politierapport, en stelt u dat u niet geïnteresseerd was in de activiteiten van de politie omdat die toch niet naar Ahmadi's zouden omkijken (CGVS p. 11). Dat is een maar weinig overtuigende uitleg, en er kan niet om de indruk heen dat u zich mogelijk bent vergeten verzekeren van de inhoud van het document dat u voorlegde. Daar u in het verleden al gebruik maakte van vervalste documenten, komt logischerwijze het geloof in de authenticiteit van dit document hiermee ook in gevaar.

Secundo kan u ook geen enkel ander bewijs voorleggen van het voorgehouden incident. Gevraagd of de kwekerij nog steeds een ruïne is, antwoordt u eerst nog van wel, om meteen daarop, gevraagd of u geen foto's heeft van de uitgebrande kwekerij, uzelf te verbeteren en te stellen dat deze daarentegen

snel gerenoveerd werd en u geen foto's heeft van de uitgebrande kwekerij (CGVS p. 11, 12). Gezien de problemen omtrent uw verklaringen en de politieaangifte, en het gebrek aan enig ander bewijs, dient daarom besloten te worden dat u deze brandstichting allerm minst aannemelijk kon maken.

U verklaart **ten tweede** evenwel dat er tegen u ook nog enkele hinderlagen beraamd geweest zouden zijn, die u wist te ontwijken omdat u steeds door een vriend gewaarschuwd werd. Uw belagers zouden het nodig geacht hebben om u in een hinderlaag te lokken omdat jullie thuis bewapend waren, wat u illustreert aan de hand van een aantal (kopieën van) wapenlicenties van de familie (CGVS p. 6; document 13). Het valt echter op dat u hiervan geen enkele melding maakte bij uw interview bij de DVZ (verklaring meervoudige aanvraag dd. 14 maart 2017, afdeling 15.), waardoor het duidelijk gaat om toevoegingen. In het licht van uw eerdere leugenachtige verklaringen, en de reeds gesignaleerde problemen omtrent de door u ingeroepen brandstichting, komt ook dit voorgehouden vervolgingsfeit daarom maar weinig aannemelijk over.

U voert echter **ten derde** ook aan dat uw minderjarige kinderen te kampen zouden hebben gehad met pesterijen door medeleerlingen, aangestoken door de lokale maulvi's, waardoor ze van school moesten veranderen, naar een school vijf kilometer verder (CGVS p. 5, 6). Tevens zouden ze het in Pakistan moeilijk hebben om over hun religie te leren, door een gebrek aan (in Pakistan verboden) literatuur en dergelijke (CGVS p. 14). Hierbij kan *primo* worden opgemerkt dat u voor de DVZ nog stelde dat uw kinderen driemaal van school moesten veranderen, niet éénmaal (verklaring meervoudige aanvraag dd. 14 maart 2017, afdeling 15.), waar u ook op gewezen werd en waarop u vaag verwijst naar dat de kinderen eigenlijk binnen een scholengroep naar verschillende afdelingen werden overplaatst (CGVS p. 14), een uitleg die eerder ad hoc overkomt, en waar u geen bewijs van voorlegt.

Bovendien presenteert u om deze overplaatsing aan te tonen *secundo* slechts één weinig zeggend document, een kaart van een school die inderdaad op een vijftal kilometer van uw dorp ligt, waarop de namen van al uw kinderen geschreven staan (document 13 B). Het document op zich komt al vreemd over omdat het enkel maar de voornamen van de kinderen vermeldt, en alle vier de namen geschreven zijn in een witruimte die slechts voor één naam bestemd lijkt; het vakje "Class" is hierdoor ook niet ingevuld. Maar belangrijker is dat dit allerm minst aantoon dat er sprake was van een overstap van de ene school naar de andere. En dit stuk moeten bovendien ook gelezen worden in het licht van de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten waarop *infra* gewezen, met als bijkomende factor dat kopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk. En als er al sprake was van een schoolwissel, kon daar bovendien ook een andere reden voor zijn, economisch of pedagogisch, wat niet valt uit te maken uit het voorgelegde document. U maakte niet aannemelijk dat uw kinderen van één of meerdere scholen werden weggepest.

Tertio geeft u trouwens ook nog aan dat uw kinderen onderwezen zouden worden door een soort van privéleraar die wekelijks bij jullie thuis komt en de kinderen onderwijst in het Ahmadi-geloof, en hun vragen beantwoordt (CGVS p. 14). Het lijkt er dus ook niet op dat het uw kinderen onmogelijk gemaakt wordt om kennis te verwerven over de eigen religie. U kan zich dus ook niet op deze zaken beroepen om te spreken van vervolging.

Ten vierde verwees u nog naar een aantal zaken die familieleden van u meegemaakt zouden hebben. U indiceert dat uw zus moest stoppen met lesgeven omwille van haar geloof, in 1994 (CGVS p. 7). Tevens zouden er problemen zijn geweest bij de begrafenis van de dochter van uw broer, en van uw vader: in beide gevallen verzetten niet-Ahmadies zich er tegen dat ze begraven zouden worden op de gemeenschappelijke begraafplaats. De dochter van uw broer kon niettemin wel nog daar begraven worden, maar uw vader niet, en hij werd uiteindelijk begraven in het zicht van de kippenkwekerij (CGVS p. 3, 14; document 12). Ook zouden mensen in het dorp de familie onheus behandelen, onder meer door te weigeren giften aan te nemen met als uitleg dat hetgeen jullie aanboden onrein geweest zou zijn (CGVS p. 13). Het gaat hier evenwel om zaken die afzonderlijk en samen genomen niet ernstig genoeg zijn om gekwalificeerd te worden als vervolgingsfeiten, en die in sommige van deze gevallen ook niet tegen u persoonlijk waren gericht.

Ten vijfde haalt u aan dat de situatie voor Ahmadi's in uw thuisdorp in het algemeen niet goed is, met maulvies die tegen uw geloof preken en activiteiten organiseren nabij. Om deze situatie te illustreren verwijst u naar een aantal kopieën van anti-Ahmadi-pamfletten (document 11). Hierover dient te worden opgemerkt dat u om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming een concrete en individuele vrees voor vervolging moet aantonen, en dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie, zoals *supra* al aangestipt. De protestacties en anti-Ahmadi agitatie waar u gewag van maakt in uw thuisstreek, dienen in de juiste context gezien te worden, namelijk als een momentopname. U brengt geen informatie die erop wijst dat u individueel een doelwit zou zijn van de anti-Ahmadi actoren actief in uw streek, en dit kan niet vermoed worden op basis van de informatie die u aanbrengt.

Aansluitend hierop valt het **ten zesde** trouwens op dat uw broer R.I.A. wel nog steeds in het ouderlijk dorp woont, en bovendien een carrière als advocaat blijkt te hebben, wat eerder prominent is (CGVS p. 8; document 6, 13).

Dit doet eraan twifelen of er daar werkelijk sprake is van een vervolgingssituatie, voor u of uw familie, zoals u beweert. Bovendien dient hierbij vastgesteld te worden dat u in het verleden ook over dit broer leugenachtige verklaringen aflegde. Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u immers nog nadrukkelijk enkel 1 zus te hebben en geen broers (CGVS 20/09/2013, p. 3) en de brief van uw advocaat zoals u deze neerlegde tijdens uw tweede verzoek bleek eigenlijk ook geschreven te zijn door uw broer, wat niet enkel wederom de gesolliciteerde aard van uw documenten benadrukt, maar er tevens op wijst dat u duidelijk door het verzwijgen van een broer die advocaat is, uw sociaal-economische achtergrond wil verbergen of anders voorstellen. Wederom kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u geen waarachtige verklaringen wenst af te leggen en volhardt in uw pogingen tot het misleiden van de Belgische asieldiensten.

Ten slotte kan de vraag gesteld worden of uw manier van geloofsbelijdenis u ongewenste aandacht omwille van uw religie zou brengen bij een terugkeer naar Pakistan. Wat hieromtrent primo opvalt, is dat u uit een gemengde familie lijkt te komen: uw vader bekeerde zich slechts na zijn huwelijk tot de Ahmadiya (CGVS p. 12), en jullie kunnen “voor kleine” dingen nog steeds rekenen op de steun van de familie langs vaderskant, die ook in het dorp woont (CGVS p. 13). En zowel u als uw broer trouwden blijkbaar ook met niet-Ahmadi's (CGVS p. 12). Er kan dus wel gesteld worden dat er binnen uw familie eerder flexibel werd omgegaan met het geloof.

Secundo, wat betreft uw religieuze beleving, verklaart dat u gedurende de periode dat u verbleef in Koeweit, weliswaar actief was binnen de gemeenschap, maar slechts twee- a driemaal per jaar naar samenkomsten ging om deel te nemen aan publieke evenementen om mensen over het geloof te informeren.

Tertio, in België zou u zich bezig houden met het bijwonen van het vrijdaggebed, en andere activiteiten die de gemeenschap organiseert, waarbij u dan bijvoorbeeld zou koken. Ook zou u helpen bij het bouwen van huizen voor belangrijke Ahmadi's, en af en toe literatuur in een toegewezen straat in de bus gaan steken (CGVS p. 8, 9, 10, 11). Hoewel u zich dus zowel in Koeweit als in België eerder beperkt actief lijkt in te zetten voor de gemeenschap, kan evenwel gesteld worden dat het niet lijkt te gaan om erg prominente of zichtbare activiteiten, en dat niets er op wijst dat u hierdoor ongewenst in de aandacht zou lopen omwille van uw religie mocht u terugkeren naar Pakistan.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Wat betreft ten tweede de gevolgtrekking als zouden een aantal schrijffouten en “summiere vertalingen” leiden tot een foute weergave van het gehoor, laat uw advocaat na om concrete voorbeelden aan te halen van dergelijke manifest foute weergaven, maar beperkt zich tot een aantal algemene verbeteringen, waardoor het hier gaat om een blote bewering. Wat betreft ten derde de stelling als zou de termijn voor het formuleren van opmerkingen te kort zijn gezien de nood om een tolk te vinden edm., volstaat het om vast te stellen dat de termijn die de wetgever voldoende achtte werd gerespecteerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen.

Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/7 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een brief van zijn raadsman van 16 februari 2017 ter ondersteuning van onderhavig verzoek om internationale bescherming (stuk 2), een e-mail van zijn raadsman aan de commissaris-generaal van 19 april 2018 met bijkomende documenten (stuk 3), een brief van zijn raadsman aan de commissaris-generaal van 29 mei 2018 met opmerkingen bij het gehoor (stuk 4), schooldocumenten van zijn kinderen (stuk 5) en een nieuw attest van de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap (stuk 6).

Met een aanvullende nota van 21 september 2018 maakt verzoeker nog volgende stukken over: rapport over Sialkot, mailverkeer met tegenpartij, verklaring op eer van verzoekers broer, visa van verzoekers broer, uittreksel van de Engelstalige COI Focus van juni 2018 en beslissing EHRM inzake "*Basra t. België*".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij verschillende bedreigingen en pesterijen onderging omwille van zijn Ahmadi-geloof. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat, hoewel de situatie van Ahmadi's in Pakistan precair kan zijn, het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich onvoldoende is voor een erkenning als vluchteling en dat een individuele beoordeling noodzakelijk is; (ii) hij in het kader van zijn twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming een geheel ander vluchtrelaas ten berde bracht, waaromtrent hij heden verklaart dat dit vluchtrelaas vals was, waardoor afbreuk wordt gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid; (iii) geen geloof kan worden gehecht aan de brandstichting

in zijn kippenkwekerij; (iv) hij niet aannemelijk maakt dat er tegen hem hinderlagen zouden zijn beraamd; (v) hij evenmin aannemelijk maakt dat zijn kinderen te maken zouden hebben gehad met pesterijen; (vi) de zaken die sommige van zijn familieleden zouden hebben meegemaakt afzonderlijk en samengenomen niet ernstig genoeg zijn om te worden gekwalificeerd als vervolging, en bovendien niet steeds persoonlijk tegen hem gericht waren; (vii) hij betreffende de aangevoerde slechte situatie voor Ahmadi's in zijn dorp niet verder komt dan te verwijzen naar de algemene situatie en niet aantoonde dat hij een individueel doelwit vormt van de anti-Ahmadi-actoren; (viii) zijn broer R.I.A. nog steeds in het ouderlijk dorp woont, hetgeen des te meer klemmt daar hij in het verleden reeds leugenachtige verklaringen over deze broer aflegde; (ix) niet kan worden aangenomen dat zijn manier van geloofsbelijdenis ongewenste aandacht omwille van zijn religie zou meebrengen ingeval van terugkeer naar Pakistan; (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (xi) de opmerkingen van zijn advocaat evenmin van aard zijn de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Gelet op de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, hoewel de situatie van Ahmadi's in Pakistan precair kan zijn, het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich onvoldoende is voor een erkenning als vluchteling en dat een individuele beoordeling noodzakelijk is. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat *“De enige bron waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is het rapport van UNHCR van januari 2017 betreffende religieuze minderheden in Pakistan”*, doch hierin kan hij geenszins worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar *“de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier)”*. In de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier bevindt zich onder meer de volgende informatie: de COI Focus *“Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap”* van 2 mei 2018, de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan”* van januari 2017 en het *“EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation”* van augustus 2017. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift een uitgebreide uiteenzetting geeft over de situatie van de Ahmadi's in Pakistan (p. 3-15), dient vastgesteld dat deze uiteenzetting grotendeels is gebaseerd op de voormelde COI Focus van 2 mei 2018 in het administratief dossier en verschillende bronnen die ook bij het opstellen van deze COI Focus werden gebruikt. De uiteenzetting in het verzoekschrift is dan ook niet van aard aan te tonen dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn en doet bijgevolg geen afbreuk aan het pertinente besluit van de commissaris-generaal stellende dat hoewel de situatie van Ahmadi's in Pakistan precair kan zijn, het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich onvoldoende is voor een erkenning als vluchteling en dat een individuele beoordeling noodzakelijk.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het feit dat verzoeker eerder reeds twee verzoeken om internationale bescherming indiende, dat hij daarbij telkens een ander vluchtrelaas ten berde bracht dan in onderhavig verzoek om internationale bescherming en dat dit afbreuk doet aan verzoekers algehele geloofwaardigheid:

“Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u gedurende het onderhoud naar aanleiding van deze derde vraag om internationale bescherming aangeeft dat het vervolgingsrelaas dat u bij de twee voorafgaande beschermingsvragen naar voren bracht, in zijn geheel vals en verzonnen was (CGVS p. 5). U had om dit (vals) relaas te ondersteunen bij uw vorige beschermingsvraag nochtans ook twee kranten, een aantal pamfletten, een brief van uw advocaat, en een huurcontract van een winkel voorgelegd (weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, S.R.A., dd. 17 december 2014). Daar de aangehaalde vervolgingsfeiten gelogen bleken, en u ook niet langer gewag van maakt een winkel te hebben bezeten in Pakistan, kan alleen maar besloten worden dat u zich in het kader van die tweede beschermingsvraag dus hebt bediend van vervalste of frauduleus verkregen documenten, in een poging om de Belgische asielinstanties te misleiden. Dat u er geen graten in zag om een verzonnen verhaal naar voor te brengen en u zich hiertoe van vervalste documenten bediende, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust en waar u doorheen de verschillende procedures op gewezen werd, tast uw algemene geloofwaardigheid danig aan, en maakt het moeilijk om zonder meer geloof te hechten aan uw verklaringen voor het overige.

Bovendien kan niet anders dan vastgesteld worden dat u niet enkel toegang heeft tot vervalste documenten, maar dat u ook bereid bent deze neer te leggen ter ondersteuning van niet-waarachtige verklaringen."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Meer zelfs, verzoeker lijkt dit element geheel te negeren (zie onder meer verzoekschrift, p. 16-17), terwijl het een elementair onderdeel van de motivering in de bestreden beslissing vormt. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeker in het algemeen.

Ook aangaande verzoekers nieuwe relaas in het kader van onderhavig derde verzoek om internationale bescherming oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst motiveert de commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan beweerde de brandstichting in verzoekers kippenkwekerij:

"Ten eerste kan maar weinig geloof gehecht worden aan één van de vervolgingsfeiten die u heden voorhoudt, namelijk de brandstichting in uw kippenkwekerij. U verklaart primo dat u met het geld dat u verdiend had in Koeweit, onder meer een kippenkwekerij kocht. U stelt hierover dat deze begin 2010 bij nacht in brand gestoken werd, en dat u zeker was dat het ging om brandstichting omdat u samen met de politie de dag daarop voetsporen terugvond op een aangrenzend veld, waar normaal niemand komt (CGVS p. 7). U legde evenwel ook een aangifte voor de registratie van een misdaad voor (document 10), en daarin staat volgens de bijgevoegde vertaling te lezen dat uw werknemer Z. er getuige van was dat gewapende mannen de kwekerij binnendrongen, hem bedreigden, en hem ook vroegen om doodsb bedreigingen aan uw adres door te geven, waarop ze de kwekerij in brand staken. Deze zaken zijn natuurlijk een veel duidelijkere aanwijzing voor brandstichting dan een paar voetafdrukken, en het is daarom zeer vreemd dat u enkel aan deze voetafdrukken refereerde gedurende het onderhoud. Daar tijdens het onderhoud op gewezen, minimaliseert u het belang van het politierapport, en stelt u dat u niet geïnteresseerd was in de activiteiten van de politie omdat die toch niet naar Ahmadi's zouden omkijken (CGVS p. 11). Dat is een maar weinig overtuigende uitleg, en er kan niet om de indruk heen dat u zich mogelijk bent vergeten verzekeren van de inhoud van het document dat u voorlegde. Daar u in het verleden al gebruik maakte van vervalste documenten, komt logischerwijze het geloof in de authenticiteit van dit document hiermee ook in gevaar.

Secundo kan u ook geen enkel ander bewijs voorleggen van het voorgehouden incident. Gevraagd of de kwekerij nog steeds een ruïne is, antwoordt u eerst nog van wel, om meteen daarop, gevraagd of u geen foto's heeft van de uitgebrande kwekerij, uzelf te verbeteren en te stellen dat deze daarentegen snel gerenoveerd werd en u geen foto's heeft van de uitgebrande kwekerij (CGVS p. 11, 12). Gezien de problemen omtrent uw verklaringen en de politieaangifte, en het gebrek aan enig ander bewijs, dient daarom besloten te worden dat u deze brandstichting allerminst aannemelijk kon maken."

Dienaangaande citeert verzoeker uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en voert hij aan dat hij zo accuraat mogelijk op de vragen heeft proberen te antwoorden. Hij merkt op dat hij niet aanwezig was op het moment van het incident en dat hij voetafdrukken had waargenomen die nadien door de politie werden beschouwd als een bevestiging dat de brandstichters vanuit het veld waren gekomen en weer waren weggegaan. Vooreerst dient opgemerkt dat het herhalen van reeds afgelegde verklaringen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Voorts kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. Dat verzoeker evenwel enkel melding maakt van de voetsporen de dag na de brandstichting, terwijl uit de voorgelegde aangifte blijkt dat er meer expliciete aanwijzingen zouden geweest zijn die in de richting van brandstichting wezen, doet dan ook vragen rijzen omtrent de authenticiteit van het neergelegde attest dit temeer nu verzoeker in het verleden al gebruik maakte van vervalste documenten. Bovendien kan verzoeker geen enkel ander bewijs voorleggen van het voorgehouden incident zoals bijvoorbeeld foto's van de afgebrande kippenkwekerij. Waar verzoeker nog verwijst naar algemene informatie (in de brief van zijn raadsman (verzoekschrift, stuk 2) en de voormelde COI Focus van 2 mei 2018 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)), dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en een verwijzing naar enkel algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet kan volstaan. Waar verzoeker nog opmerkt dat het incident wordt vermeld in het attest van de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, kan worden vastgesteld dat het attest van 2016 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), een gesolliciteerd karakter vertoont gezien het klaarblijkelijk werd opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit het attest blijkt immers niet dat contact werd opgenomen met de hoofdzetel in Pakistan teneinde een bevestiging van de aangevoerde feiten te krijgen, evenmin wordt aangegeven op grond waarvan wordt aangenomen dat deze feiten zich effectief zouden hebben voorgedaan in 2010 zodat bijgevolg kan worden aangenomen dat dit attest werd opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker legt overigens slechts een faxkopie neer van dit attest en blijft in gebreke het originele ervan neer te leggen. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker in november 2016 een attest bij de Ahmadi-gemeenschap aanvraagt en slechts vier maanden later (op 24 februari 2017) een nieuw verzoek om internationale bescherming indient op grond van deze feiten. Dit klemt des te meer nu verzoekers vorig (tweede) verzoek om internationale bescherming al werd afgewezen in februari 2015 (bij arrest 138.533 van de Raad). Het attest van 2018, dat overigens een andere hoofding heeft dan het attest van 2016, vormt slechts een bevestiging van verzoekers activiteiten in België maar bevat geen verdere verklaringen over verzoekers individuele asielrelaas.

Betreffende de hinderlagen waaraan verzoeker stelt te hebben kunnen ontsnappen, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker deze niet aannemelijk maakt:

*"U verklaart **ten tweede** evenwel dat er tegen u ook nog enkele hinderlagen beraamd geweest zouden zijn, die u wist te ontwijken omdat u steeds door een vriend gewaarschuwd werd. Uw belagers zouden het nodig geacht hebben om u in een hinderlaag te lokken omdat jullie thuis bewapend waren, wat u illustreert aan de hand van een aantal (kopieën van) wapenlicenties van de familie (CGVS p. 6; document 13). Het valt echter op dat u hiervan geen enkele melding maakte bij uw interview bij de DVZ (verklaring meervoudige aanvraag dd. 14 maart 2017, afdeling 15.), waardoor het duidelijk gaat om toevoegingen. In het licht van uw eerdere leugenachtige verklaringen, en de reeds gesignaleerde problemen omtrent de door u ingeroepen brandstichting, komt ook dit voorgehouden vervolgingsfeit daarom maar weinig aannemelijk over."*

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan op te merken dat tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd of hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om alles te zeggen en of dit interview goed is verlopen. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het persoonlijk onderhoud te "sturen". Verzoeker maakte zelf geen enkele melding van problemen tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, niet wanneer hij werd bevraagd over de beweerde hinderlagen en evenmin wanneer hem op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij nog iets had toe te voegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 6 en 14-16). Evenmin maakte zijn raadsman dienaangaande enige opmerking tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud "*in meer detail*" inging op de vervolgingen, daar hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken deze hinderlagen niet eens vermeldde (zie administratief dossier, stuk 18), hetgeen nochtans wel redelijkerwijze kan worden verwacht.

Betreffende de pesterijen die zijn minderjarige kinderen zouden hebben ondergaan, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*"U voert echter **ten derde** ook aan dat uw minderjarige kinderen te kampen zouden hebben gehad met pesterijen door medeleerlingen, aangestoken door de lokale maulvi's, waardoor ze van school moesten veranderen, naar een school vijf kilometer verder (CGVS p. 5, 6). Tevens zouden ze het in Pakistan moeilijk hebben om over hun religie te leren, door een gebrek aan (in Pakistan verboden) literatuur en dergelijke (CGVS p. 14). Hierbij kan primo worden opgemerkt dat u voor de DVZ nog stelde dat uw kinderen driemaal van school moesten veranderen, niet éénmaal (verklaring meervoudige aanvraag dd. 14 maart 2017, afdeling 15.), waar u ook op gewezen werd en waarop u vaag verwijst naar dat de kinderen eigenlijk binnen een scholengroep naar verschillende afdelingen werden overplaatst (CGVS p. 14), een uitleg die eerder ad hoc overkomt, en waar u geen bewijs van voorlegt."*

Bovendien presenteert u om deze overplaatsing aan te tonen secundo slechts één weinig zeggend document, een kaart van een school die inderdaad op een vijftal kilometer van uw dorp ligt, waarop de namen van al uw kinderen geschreven staan (document 13 B). Het document op zich komt al vreemd over omdat het enkel maar de voornamen van de kinderen vermeldt, en alle vier de namen geschreven zijn in een witruimte die slechts voor één naam bestemd lijkt; het vakje "Class" is hierdoor ook niet ingevuld. Maar belangrijker is dat dit allerm minst aantoonst dat er sprake was van een overstap van de ene school naar de andere. En dit stuk moeten bovendien ook gelezen worden in het licht van de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten waarop infra gewezen, met als bijkomende factor dat kopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk."

En als er al sprake was van een schoolwissel, kon daar bovendien ook een andere reden voor zijn, economisch of pedagogisch, wat niet valt uit te maken uit het voorgelegde document. U maakte niet aannemelijk dat uw kinderen van één of meerdere scholen werden weggepest.

Tertio geeft u trouwens ook nog aan dat uw kinderen onderwezen zouden worden door een soort van privéleraar die wekelijks bij jullie thuis komt en de kinderen onderwijst in het Ahmadi- geloof, en hun vragen beantwoordt (CGVS p. 14). Het lijkt er dus ook niet op dat het uw kinderen onmogelijk gemaakt wordt om kennis te verwerven over de eigen religie. U kan zich dus ook niet op deze zaken beroepen om te spreken van vervolging."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen (citeren uit notities van het persoonlijk onderhoud) en het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon of deze van zijn kinderen. Nergens uit de bestreden beslissing valt verder af te leiden dat de commissaris-generaal zou verduidelijken *"dat het voor verzoeker eigenlijk onmogelijk is om ooit te bewijzen dat zijn kinderen werden weggepest van school omdat ze Ahmadi zijn"*. De documenten die verzoeker betreffende zijn kinderen toevoegt aan het verzoekschrift (stukken 3 en 5) tonen evenmin aan dat zijn kinderen zouden zijn weggepest. Het betreffen bovendien kopieën van foto's, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn en dan ook de nodige bewijswaarde ontberen. Het inschrijvingsbewijs van de kinderen vermeldt bovendien zoals reeds vastgesteld in de bestreden beslissing enkel de voornamen van de kinderen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

Wat betreft de voorgehouden problemen van sommige van verzoekers familieleden stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat deze problemen, zowel afzonderlijk als samengenomen, niet ernstig genoeg zijn om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolgingsfeiten in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat sommige van deze problemen niet persoonlijk tegen verzoeker waren gericht. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat een aantal van zijn broers en zussen in België, Duitsland en Canada als vluchteling werden erkend. Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld. Vooreerst kan worden vastgesteld dat uit geen van de door verzoeker voorgelegde documenten aangaande de erkenning van zijn broers en zussen als vluchtelingen (verzoekschrift, stuk 2) kan worden afgeleid op basis waarvan deze broers en zussen precies werden erkend als vluchteling. Inzake zijn in Canada erkende broer is er enkel een brief van diens advocaat waarin melding wordt gemaakt van het feit dat hij Ahmadi is, doch dit betekent geenszins dat verzoekers broer als vluchteling erkend werd enkel en alleen op basis van zijn geloofsovertuiging. Verder verwijst verzoeker slechts naar de attesten die door de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap werden opgesteld; hiervoor kan worden verwezen naar wat dienaangaande reeds *supra* werd gesteld, bovendien wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat verzoekers familieleden problemen hebben gekend omwille van hun behoren tot de Ahmadi-gemeenschap. De opmerkingen in het verzoekschrift doen evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat deze problemen, zowel afzonderlijk als samengenomen, niet ernstig genoeg zijn om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolgingsfeiten in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat sommige van deze problemen niet persoonlijk tegen verzoeker waren gericht.

Betreffende de situatie van Ahmadi's in zijn dorp in het algemeen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Ten vijfde haalt u aan dat de situatie voor Ahmadi's in uw thuisdorp in het algemeen niet goed is, met maulvies die tegen uw geloof preken en activiteiten organiseren nabij. Om deze situatie te illustreren verwijst u naar een aantal kopieën van anti Ahmadi-pamfletten (document 11). Hierover dient te worden opgemerkt dat u om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming een concrete en individuele vrees voor vervolging moet aantonen, en dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie, zoals supra al aangestipt. De protestacties en anti-Ahmadi agitatie waar u gewag van maakt in uw thuisstreek, dienen in de juiste context gezien te worden, namelijk als een momentopname. U brengt geen informatie die erop wijst dat u individueel een doelwit zou zijn van de anti-Ahmadi actoren actief in uw streek, en dit kan niet vermoed worden op basis van de informatie die u aanbrengt."

Dienaangaande stelt verzoeker dat hij en zijn familie de enige Ahmadi's zijn in het dorp, zodat zij wel degelijk het doelwit zijn van de pamfletten die hij voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Er kan evenwel niet worden ingezien waarom verzoeker en zijn familie dan niet persoonlijk worden vermeld in deze pamfletten, indien het werkelijk zou gaan om pamfletten die specifiek gericht zijn tegen verzoeker en zijn familie, en dus niet louter om algemene pamfletten tegen de Ahmadi-gemeenschap. Hiervoor is reeds komen vast te staan dat kan worden aangenomen dat verzoekers familieleden problemen hebben gekend, doch dat deze problemen, zowel afzonderlijk als samengenomen, niet ernstig genoeg zijn om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolgingsfeiten in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nogmaals verwijst naar de erkenning als vluchteling van een aantal van zijn broers en zussen, dient herhaald dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt behandeld en dat uit de voorgelegde stukken geenszins blijkt dat verzoekers broers en zussen zouden zijn erkend louter en alleen op basis van hun Ahmadi-geloofsovertuiging. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing overigens nog werd aangehaald dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming nadrukkelijk verklaarde slechts 1 zus te hebben en geen broers (gehoorverslag, 20 september 2013, 3) alsook dat de brief van zijn advocaat die hij neerlegde tijdens zijn tweede verzoek achteraf geschreven bleek te zijn door zijn broer hetgeen niet enkel de gesolliciteerde aard van zijn documenten benadrukt maar ook dat verzoeker door te verzwijgen dat hij een broer heeft die advocaat is de sociaaleconomische achtergrond van zijn familie klaarblijkelijk wil verhullen.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Aansluitend hierop valt het **ten zesde** trouwens op dat uw broer R.I.A. wel nog steeds in het ouderlijk dorp woont, en bovendien een carrière als advocaat blijkt te hebben, wat eerder prominent is (CGVS p. 8; document 6, 13). Dit doet eraan twifelen of er daar werkelijk sprake is van een vervolgingssituatie, voor u of uw familie, zoals u beweert. Bovendien dient hierbij vastgesteld te worden dat u in het verleden ook over dit broer leugenachtige verklaringen aflegde. Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u immers nog nadrukkelijk enkel 1 zus te hebben en geen broers (CGVS 20/09/2013, p. 3) en de brief van uw advocaat zoals u deze neerlegde tijdens uw tweede verzoek bleek eigenlijk ook geschreven te zijn door uw broer, wat niet enkel wederom de gesolliciteerde aard van uw documenten benadrukt, maar er tevens op wijst dat u duidelijk door het verzwijgen van een broer die advocaat is, uw sociaal-economische achtergrond wil verbergen of anders voorstellen. Wederom kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u geen waarachtige verklaringen wenst af te leggen en volhardt in uw pogingen tot het misleiden van de Belgische asieldiensten.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit de brief van zijn raadsman (*“Als broer van een bekende Ahmadi advocaat zal het voor mijn cliënt extra moeilijk zijn om onder de radar te blijven als Ahmadi.”*), dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel concreet en persoonlijk incident aanhaalde dat verband hield met de beroepsactiviteiten van zijn broer als Ahmadi. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn broer elke dag klaarblijkelijk probleemloos naar de rechtbank gaat buiten zijn dorp en daar de hele dag doorbrengt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Voor het overige verwijst verzoeker naar de erkenning van zijn broers en zussen als vluchteling in België, Duitsland en Canada, waaromtrent hoger reeds werd opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder geen enkel inhoudelijk verweer tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in het verleden reeds leugenachtige verklaringen aflegde over zijn broer.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van zijn geloofsbelijdenis ongewenste aandacht zou trekken ingeval van terugkeer naar Pakistan:

*“**Ten slotte** kan de vraag gesteld worden of uw manier van geloofsbelijdenis u ongewenste aandacht omwille van uw religie zou brengen bij een terugkeer naar Pakistan. Wat hieromtrent primo opvalt, is dat u uit een gemengde familie lijkt te komen: uw vader bekeerde zich slechts na zijn huwelijk tot de Ahmadiya (CGVS p. 12), en jullie kunnen “voor kleine” dingen nog steeds rekenen op de steun van de familie langs vaderskant, die ook in het dorp woont (CGVS p. 13). En zowel u als uw broer trouwden blijkbaar ook met niet-Ahmadi's (CGVS p. 12). Er kan dus wel gesteld worden dat er binnen uw familie eerder flexibel werd omgegaan met het geloof.*

Secundo, wat betreft uw religieuze beleving, verklaart dat u gedurende de periode dat u verbleef in Koeweit, weliswaar actief was binnen de gemeenschap, maar slechts twee- a driemaal per jaar naar samenkomsten ging om deel te nemen aan publieke evenementen om mensen over het geloof te informeren.

Tertio, in België zou u zich bezig houden met het bijwonen van het vrijdaggebed, en andere activiteiten die de gemeenschap organiseert, waarbij u dan bijvoorbeeld zou koken. Ook zou u helpen bij het bouwen van huizen voor belangrijke Ahmadi's, en af en toe literatuur in een toegewezen straat in de bus gaan steken (CGVS p. 8, 9, 10, 11).

Hoewel u zich dus zowel in Koeweit als in België eerder beperkt actief lijkt in te zetten voor de gemeenschap, kan evenwel gesteld worden dat het niet lijkt te gaan om erg prominente of zichtbare activiteiten, en dat niets er op wijst dat u hierdoor ongewenst in de aandacht zou lopen omwille van uw religie mocht u terugkeren naar Pakistan."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande zijn verklaringen herhaalt, wijst op de activiteiten die hij in het kader van zijn geloofsovertuiging uitvoert en opmerkt dat in het attest van de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap (verzoekschrift, stuk 6) opnieuw op deze activiteiten wordt gewezen, dient vastgesteld dat *in casu* niet wordt getwijfeld aan verzoekers geloofsovertuiging als Ahmadi, noch aan de activiteiten die hij in het kader van zijn geloofsovertuiging in België uitoefent. Verzoeker kan evenwel niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Om na te gaan of verzoeker een risico loopt op vervolging in Pakistan als Ahmadi staat niet de zichtbaarheid van zijn activiteiten als Ahmadi centraal, zoals tegenpartij veronderstelt, maar wel de vraag of hij op dezelfde wijze zijn geloof zou kunnen belijden, zonder een reëel risico te lopen op vervolging."*

Hiervoor kan dienstig worden verwezen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *"Bundesverwaltungsgericht"* naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Er kan uit dit arrest niet worden afgeleid dat het louter Ahmadi zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals *supra* reeds uiteengezet kan er hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts niet dat hij ooit op een bijzondere wijze actief zijn geloof heeft beleden in Pakistan. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik verklaard dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden. *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en de opmerkingen van zijn raadsman aangaande het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 4) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing."

Wat betreft ten tweede de gevolgtrekking als zouden een aantal schrijffouten en “summiere vertalingen” leiden tot een foute weergave van het gehoor, laat uw advocaat na om concrete voorbeelden aan te halen van dergelijke manifest foute weergaven, maar beperkt zich tot een aantal algemene verbeteringen, waardoor het hier gaat om een blote bewering. Wat betreft ten derde de stelling als zou de termijn voor het formuleren van opmerkingen te kort zijn gezien de nood om een tolk te vinden edm., volstaat het om vast te stellen dat de termijn die de wetgever voldoende achtte werd gerespecteerd.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing. De bij het verzoekschrift gevoegde brieven van zijn raadsman (stukken 2-4), alsook de schooldocumenten en het attest van de voorzitter van de Belgische Ahmadi-gemeenschap (stukken 5 en 6) werden in de voorgaande beoordeling meegenomen.

Met betrekking tot de door verzoeker bij de aanvullende nota van 21 september 2018 gevoegde documenten kan nog het volgende worden vastgesteld. Het rapport in Sialkot betreft louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoeker. Met betrekking tot het mailverkeer van de zus van verzoeker wordt enkel vastgesteld dat het dossier van deze zus zich nog in een verhuisdoos bevindt; deze vaststelling doet geen afbreuk aan wat hoger reeds verschillende malen werd benadrukt met name dat ieder dossier op individuele wijze wordt beoordeeld. Dit geldt eveneens voor de verklaring van verzoekers broer samen met de visa die hij bekomen heeft om Pakistan te verlaten. De verklaring van verzoekers broer heeft hoe dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde en kan bovendien door om het even wie zijn opgesteld. Het uittreksel van de COI Focus van de Engelse asielinstantie beperkt zich tot te stellen dat de Ahmadi- gemeenschap bijzonder zorgzaam is in het checken van aangebrachte feiten aangezien haar geloofwaardigheid voor haar uiterst belangrijk is.

Verzoekers verwijzing naar de zaak Basra ten slotte doet geen afbreuk aan de concrete gedane vaststellingen omtrent de afgelegde verklaringen en overgelegde stukken van verzoekende partij in samenhang met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in onderhavige zaak.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurgroepen die in het land

actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing, die dan ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER